

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.23.41.91.0006

ΛΗΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.
ΚΑΙ
ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 6ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 45. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 15 Δεκεμβρίου 1859.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΠΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Duplex libelli dos est, quod risum movet,
Et quod prudenti vitam consilio monet.
— Phaedrus —

A.

ΑΥΤΟ ΚΟΠΕΛΑΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΑΝΑΘΡΕΜΜΕΝΑΙΣ.

Ohbliò che il mondo vieta
Alla donna un' alta meta
Di Scienza nel cammin;
Che geloso-disdognoso
Tiene in ceppi il suo desitin.
(Caterina Bon' Brenzoni).

Ἡ ἀνατροπὴ τῶν κοπελαίων εἶνε ἕνα ἀπὸ ἐκείνα τὰ αἰνίγματα,
ἐπεὶ ἡ Κοινωνία μας ἀκόμα δὲν ἐμάντεψε, καὶ πῶς ἔξερει πο-
τὸς καιρὸς θὰ περάσῃ ἴσια νὰν τὸ μαντέψῃ· ἀπὸ ἐκείνη τῇ συ-
στάσει τῶν παλαιῶν μας, ὅπου ἐστοχαζόντανε τῇ γυναῖκι σιν
ἐκ ἀπὸ τὰ συγύρια, ὅπου χρειάζονται σ' ἓνα σπῆτι ἡ καμμία
ἐκ τῆς κλίμας, ὅπου ὁ ἄνδρας ἐπλερονότουσε γὰρ νὰ πέρνῃ σ' τὴ
δουλειὰ του, ἐκαταντήσαμε σ' τ' ἄλλο ἄκρο· ἡ κλίσι καὶ ἡ τᾶσι
τῆς αἰτίας μαζικοῦ εἰς τὴν πρόοδο, πᾶσι νὰ γεννήσῃ ἄλλο με-
γαλύτερο κακὸ, τώρα οἱ γονεῖς ἐδοθήκανε μὲ τὰ σωστά τους νὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ

μᾶ: τῇ σπουδάζουνε, καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος μας καὶ ἡ μέθοδος ὅπου ἀκολουθοῦνε δὲν ἔμπορεῖ νὰ τζοῦ δόσῃ, παρὰ μία πολλὰ φτενὴ παλαμυσὶὰ σπουδῆς, ποὺ ἄλλα δὲν κάνει παρὰ νὰν τοὺς γιομῶζῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ ιδέαις, ἐλαφραῖς καὶ κούφικαις, καὶ ἀπὸ δοκνησοσφίᾶ, ἀντὶ γιὰ γυναῖκαις ἐτοιμάζουνε σχολαστικούς; θηλυκοὺς! καὶ ὅποιοι εἶνε καλοὶ ἄς ζήσουν μὲ τέτοια βράτσα!..

Ἐλαβε τὴν τύχη νὰ γνωρίσω δύο ἀρκόντισσαις, ὁπόχουνε κα-
θεμίαντους μία θυγατέρα, τὴν Κυρία Μεγνωνρίζη καὶ τὴν Κυρία
Νατανάλλη.

Ἡ Κυρία Μεγνωνρίζη, πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τοῦ προνόνας τῆς,
καὶ ἔχοντας ἄρθρον πίστεως τὸ α ἔ τ ζ ι τ α ὐ ρ ῆ κ α με ἔ-
τ ζ ι τ ᾿ ἀ φ ί ν ο υ μ ε » ἀνέθρεψε τὴ θυγατέρα τῆς ὅπως καὶ ἐ-
κείνη ἀναθράσκη ἀπὸ τὴ Μάνατς, πρῶτα ἀπουλά γραμματα
τίποτς, γιὰτὶ τὰ γραμματα εἶνε ὀργικά καὶ μάλιστα εἰς τ ᾿ ἀ-
δύνατα μέρη—Ἀς ἀρχίσουμε τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ ἄλφα τῆς.

Ἡ Κυρία Μεγνωνρίζη, ὄντες ἀπόκοψε τὴ θυγατέρα τῆς, τὴν ἔ-
βαλε σχολιὸν σὲ μία Δασκάλαν ὅπου εἶχε καὶ ἐκράτειε καὶ ἐσυγύ-
ριζε κίμνιαν σαρανταριᾶ λεχονούδι, μὲ οὐλὴν ἐκείνην τὴν προσοχὴν
καὶ τὴν πάστραν ὅπου μία γυναῖκα γορᾶ, στραβὴ, καὶ μοναχὴ
τῆς, μπορεῖ νὰ ἔχῃ γιὰ σαράντα παιδοβόλια, ἐκεῖ ἔμεινε ἡ Ντζό-
για (ἔτςι τὴ λέγανε) ἔσι πώπεις 9 χρονῶν, καὶ εἰς ὅλο ἐτοῦτο
τὸ διάστημα, ἔκαμε πενήντα ζευγάρια τζουράπια τοῦ τατά τῆς,
σαράντα ζευγάρια σκαρτζούνια, πολλὸ μακρυὰ, γιὰ τὴ μάνα τῆς,
καὶ μία δεκαριᾶ φακιλιᾶ: γιὰ κάτι δράκους σερνικοὺς, ὅπου ἡ
σιόρα μάρετς ἐδιασκεδάζε νὰ βγάῃ στὸν Κόσμον κάθε ἐννιὰ μῆ-
νες. — Ράψιμο, δὲν ἤθελε ἡ μάνα νάντηνε ἀρχινίσῃ παρὰ ἀπου-
κάτου ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, γιὰτὶ τοῦ σχολιοῦ τὸ ράψιμο, δὲν εἶνε
ποτὲ (ἔλεγε) σὺν ἐκεῖνο ὅπου μία κοπελοῦλα ἔμπορεῖ νὰ μάθῃ
στὸ σπῆτι, καὶ διαφέρειναι τῶνα ἀπὸ τᾶλλο καθὼς τὸ ψωμί τοῦ
σπιτάτο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ φόρου..

Ὀντες ἡ Κυρία Μεγνωνρίζη ἔλαβε τὴ θυγατέρα τῆς στὰ χέρια
τῆς, ἀρκίνησε μὲ τὰ σωττὰ τῆς νὰ γνοιάζεται τὴν ἀνατροφὴν τῆς,
καὶ ἐπειδὴ, σ' τὴν ιδέαν της, τὸ μαγερεῖδ πρέπει νὰ ᾖ ἡ πρώτη
καὶ πουλιὸ οὐσιώδης: ἔγτοια μιανῆς καλῆς νοικοκυρᾶς, ἤθελε, πᾶσα
μέρα ἀπὸ τῆς 10 ἔσι μὲ τῆς 12 νὰ κάθεται ἡ σιόρα Ντζόγια
εἰς τὴν κουζίνα μὲ τὴ δοαλιτς, γιὰ νὰ πέρανῃ τὰ πρῶτα μα-
θήματα τῆς μαγειρευτικῆς, ἀπὸ μίαν χοντρὴν ἀννατῆσσα, πού-
τανε κόγα, καμαριέρα καὶ δούλα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ γιὰ νάντηνε
προσέχῃ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ νὰ μὴν ξεκουταλέῃ τὰ φαειτὰ —

ἐλάττωμα ὁπάρχοντε ὅλαις ἢ δούλαις ὅλου τοῦ Κόσμου. — Στὴν ἀρχὴ ἡ Νιζόγια, κάθε ὁποῦ ὁ τατάτζη ἤθελε εὑρεῖ τὸ ζουμί ἀ-
χαιῶν, ἐπειτίθοντε πὰν κόκακκος καὶ τοῦ ἔλεγε ψευδᾶ, ψευδᾶ ὡς
καὶ πᾶσι: 'μιλοῦνε σχεδὸν οὐλα τὰ παιδιὰ ἐννὰ χρονῶν καὶ καμ-
μία φορὰ καὶ μεγάλοι τριάντα — Ἡ Ἀντώνενα (ἐτζί ἐλέγανε τὴν
κόρη) ἔβαλε μέχια χένα κουτέλι καὶ ἔλεγε ὁ ξαδέφο τζη ποῦ
τὸ ἐπε ποῦτανε καλὸ. — Ἡ μαμούραις ἐν γένει ἔχοντε ἓνα σωρὸ
δικού: ὄρσενικοῦς, ὁποῦ δέχονται κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἀφεντάδες
τους στὸ καμαρὸ τοῦ μαγεριοῦ, καὶ ὁποῦ τοὺς κάνουντε καὶ εὐχά-
ριστα τραταμέντα, μάλιστα ὄντες εἶνε νέοι καὶ ξάδρεφοι στὰ δώ-
δεκα.

Ἡ Ἀντώνενα μας ὁμῶς ὄντες εἶγδε πῶς ἐξ αἰτίας τῇ Νιζό-
γιας, ἔτρωε κάθε λίγο ῥουαντζίνας καὶ γκρίνας ἀπὸ τὴν κυρά-
τζη της, ἐστοχάστηκε νὰ βουλόσῃ τὸ στόμα τζη μικρῆς, κάνονιάς
τηνε νὰ δοκιμάζῃ τὰ πρωτολούδια τῇ γωνιᾷ, καὶ ἐτζί ἀπὸ τὸν
καὶρὸ ὁποῦ ἡ Νιζόγια ἐμέτεχε ἀπὸ τὰ ξεκουταλέματα, ἡ ἡσυχίη
τοῦ σπητιοῦ ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐματαγύρισε εἰς τὸν τόπο
τζη. Ἡ σίβρα μᾶρε δὲν ἀνανογιότουντε ὁπῶς γιὰ νὰ κάμῃ τὴ θυ-
θυτέρα τζη νοικηκυράτζη, τζ' ἔδινε ἀφορμὴ νὰ γένεταί με τὴ συ-
ναναστροφή τζη δούλας, κορκοσοῦρα, λειχούτζη καὶ ψεύτρα! . .
καὶ πῶς τὰ ἀθῶα της ματάκια ἐβλέπανε πράγματα ποῦ μία κο-
πίλα, καλὰ ἀναθραμμένη δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ ποτὲ ὅσο εἶνε
ἀνύπαντρη, καὶ πῶς τ' αὐτάκι της ἐδεχόντανε οὐλα ἐκεῖνα τὰ
ἁμάρτια λόγια ποῦ ἐξεφεύγανε ἀπὸ τὸ πλατὺ στόμα τζη Ἀντώ-
νινας.
(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἐπόμενα μᾶς ἐστάλησαν ἐκ Κερκύρας.

Χαῖρε Διάβολε, διὰ νὰ χαίρονται καὶ οἱ ὀπαδοὶ σου!!

Καθε ἑκτακτιον εἶναι νόστιμον. Καὶ τῶντι ὁ κόσμος εἶχε
μερεθὴ νὰ παρακαλῇ πάντοτε, πότε τὸν Κύριον Συντάκτην τῆς
«Νέας Ἐποχῆς», τῆς «Φωνῆς τοῦ Ἰονίου» καὶ πότε ἐκείνους
τοῦ «Παρατήρητοῦ» καὶ πότε ἄλλους, ἵνα καταχωρίζουν ἀρ-
θροῖνα, εἰς τὰς ἀξιολύτους Ἑθνικὰς, Φιλολογικὰς, καὶ Μεταφ-
ραστικὰς Ἐφημερίδας των. Καὶ ἂν ᾖτον χρεῖα νὰ λαμβάνῃ
καὶ κατὰ ἀγριοπαράτηρήσεις γιομάτες φωτὶς, τῶρα τοῦλάχιστον,
ποῦ καὶ ὁ Στανᾶς βγάνει ἐφημερίδα, ὅλοι θὰ τρέχουνε ὑπὸ τὴν
ἀπειλὴν του, γιὰτὶ εἶδανε ποῦ ἐπαίτα ἀπὸ τόσας καὶ τόσας ἐκ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΜΗΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟ, ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

δόσεις διαφόρων ἐφημερίδων δὲν ἤκουσαν τίποτε ἄλλο παρὰ φωνᾶς καὶ σουσουρα, τῶρα ὅλοι ἀτενίζουν εἰς τὸν Διάβολο νὰ ἴδουν καὶ αὐτὸς τί θὰ κάμει.

Τὸ κακὸ εἶναι ποῦ χέρι χέρι ἔγινε καὶ γαμπρὸς καὶ δὲν θὰ ἔχει τὸ μυαλότου εἰς τὰ πολιτικὰ, σὰν τοὺς Διασκάλους, ποῦ ὅταν πνδρευθοῦνε ἀμελοῦν τοὺς μαθητάδες, γιατί ἔχουν τὴν κοκῶνα κοντάτους. Ἐλπίζομε τοῦτο νὰ μὴ τὸ παθῇ ὁ Κ. Διάβολος.

Μὰ τεῦτο τὸ συνοικέσιο, τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Λύχνου τοῦ Διογέנוῦς, εἶναι πολὺ παράξενο καὶ ἑκτακτον ἐνταυτῷ καὶ ἀσύμφωνον, καὶ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια δὲν ἡμπορῶ νὰ τοὺς εὐχθῶ.

Α'. Γιατί ὁ Διάβολος φεύγει ἀπὸ τὴν φωτιὰ, καθὼς ξέρομε, καὶ Β'. ὁ συγχωρεμένος ὁ Διογένης ἐπροβάτησε τόσον καιρὸ γιὰ νὰ ἐρῇ ἄνθρωπον καὶ ἀπέθανε οὕτως εἰπεῖν, μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι καὶ τῶρα χέρι χέρι οἱ ἀπόγονοιτοῦ νὰ κάμουνε φίλιν καὶ γάμον μὲ τὸν Διάβολο! Ἄν λοιπὸν στοχάζονται ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Διογένοῦς, ἃς σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθους, ὅτι α ὁ Διογένης εὗρηκε τὸν ἄνθρωπὸν τοῦ εἰς τὰ 1859 Μ. Χ. καὶ ὀνομάζεται Διάβολος, »

Ἄν ἀγαπᾷ ἀποθήκευσον τὸ ἀκόλουθον.

Α'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

MENEΓΑ ΚΑΙ NENE.

NENE — Καλῶς τὴν σιόρχ Μένεγα—καὶ ποῦ τόσον καιρὸ ;

MENEΓ.—Κακοστομαχία ὑπέφερα, δὲν χώνευα νερὸ !

NENE — Σὲ βλέπω ἀπ' τὴν ὄψι, πούσουν ἴλιγο καλά !

Καλότυχη δὲν μ' ἐκραζες, νὰ σοῦ πῶ τὴν γιαιτριά !

Ζουμὶ τοῦ κότας τό πινεῖς; εἶναι πολὺ καλὸ,

Τὸ μασιστὸ ρομπάρμπαρα, τὸ βόιδινο μυαλὸ,

Καὶ τὴν αὐγὴ ἃν ἐπινες, ὀλίγην ἀψηθιά

Σοῦ τάζω σιόρχ Μένεγα, ποῦ ἤσουνε καλά.

MENEΓ.—Τί ἀψηθιές, ρομπάρμπαρα, τὸ τί ἔχω πιεῖ γυρεῦναι ;

NENE — Τὸ ξέρω ἀναθεμάτα, νὰ μὴ παραδουλεύης,

Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴ παρακολλαῖς μπουγάδες !

MENEΓ.—Μ' ἐφάγαν τὴν καὶμένην, αὐταῖς κ' ἡ σαπουνάδες,

Ἐντε Θεὸς τὸ ξέρει, ποῦ σὺ τὸ λέω σὰν ἀδελφῇ

Ὅλη μέρα βασανίζομαι, ὅλα τὰ κάγω μοναχῇ

Τὰ νεφρὰ, τὰ κόκκαλάμου, νὰ τὰ πιᾶσω δὲν μπορῶ

ΠΑΡΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

Σὴ κριθεῖται ὁποῦ-πέφτω, δὲν 'μπορῶ νὰ κοιμηθῶ,
ὅτε νύκτα ξενυκτάω, καὶ ἡ πλᾶτες μὲ πονοῦν
τὴ μυρὶ . . . τρίζουν, καὶ τὰ μάτια μου θὰ βγοῦν,
τὴ γόνατά μου τρέμουνε, 'σὰ νᾶμουν κρατημένη
ὅτε εἶμαι ἄρρωστη, ὅλη σακατεμένη ! .

NENB.—Νὰ πάρης σιόρα Μένεγα, 'λίγο νέρβο χαλαστικό,
γὰ νὰ σοῦ φύγῃ εὐθύς, εὐθύς αὐτὸ τὸ τρεμουλιό

MENEG.—Μὰ βαρέθηκα ἡ καῦμένη, ὅλη 'μέρα καθισθὲ
στὴ λειτρουγιὰ χθὲς ἐπῆγα, 'λίγο γιὰ νὰ κουνισθῶ.

NENE.—Εγὼ ἔχω πέντε μῆνες, γιὰ νὰ πατήσω ρούγα,
τόσο, ποῦ ὅτι 'λίγο βγῶ, μοῦ ἔρχεται σκοτοῦρα·

Καὶ ποῦ κόπιασες, ἐχτές, εἰσὲ ποῖα ἐκκλησίᾳ

MENEG.—'Α ! ἐπῆγα εἰς τὸν Ἅγιο, γιὰτὶ εἶμαι 'κεῖ κοντά,

Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ 'πῶ δὲν μ' ἄρῇσινε ἡ φονταίνονες,

Σὶν καμπόσαις ποῦ λυσιάζουν, καὶ ποῦ τρέχουνε εἰς ὅλεις,

Καὶ πᾶνε ἀπὸτὶ φέξει, καὶ τὰ στασίδια πιάνουνε

Καὶ τὴ βλέπεις στιθασμένες, τί φαστίντιο μοῦ κάνουνε !

Καὶ τ σ ο ὐ τ σ ο ὐ τ σ ο ὐ τ σ ' ἀκούς 'σ ὅλῃ τὴν λειτρουγιὰ,

Κ' οὔτε ἀπόστολο οὔτε βαγγέλιο, ν' ἀκούσης, 'σ ἀφίνουνε καλὰ

Ποῖα βλέπει τὰ τουρικάτση, μὴ τάχει 'λίγο στραβὰ

Ὡ νὰ 'έλιπες καμπόσαις, μὲ μία πετεναδοῦρα

Μὲ βελούδιτὰ στὸ κεφάλι, ποῖα κόκκινα ποῖα σκούρα,

Μὲ τουρικά πλατιὰ μεγάλα, ποῦ πιάνουν τὰ στασίδια

Κιβαλάρια μὲ ἐκώλησε, ἀπὸ τὴ μυρωδιαῖς, πεῦχουνε σὰ μαντίλια

Μὰ τί μούσκη τί κολόντες, τί μαντέκες στὰ κεφάλια

Καὶ τί κάπες φουσκοτὲς, τί κορδέλες καὶ γαλάνια !

'Ασπρὶ; πένες, τριτσοπούλες, καὶ κορδόνια κορδονέττα

Καὶ τὰ κάνουν ὅλα τοῦτα, νὰ γελοῦν τὰ σκαρτοτσέττα (α)

« Καλὲς ἀντάμωσες »

Κερκύρα τῇ 4, η Δεκεμβρίου 1859 Ε. Ε.

Γ. Μ

Παρατηροῦμεν εἰς τὸν Κύρ. Γ. Μ. ὅτι ἔγραψε τὸ
ἐν τῇ νύκτι δὲν ἐνυμφεύθη ὁ Λύχνος τὸν Διαβολὸν
ἐν τῇ Αποθήκῃ του, λυπούμεθα ὅτι τοιοῦτοτρόπος ἡ εὐφυΐα

ΙΑΚΟΒΑΚΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΕΩΝ

(*) Τὰ λέγουν καὶ (giovinotta)

καὶ εὐτοχος ἀλληγορία τοῦ δὲν δύναται νὰ υποτιθῇ. . . . ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; . . . Ἄλλως τε ἡ σχέσις, ἡ ἀνοφροσύνη, ἡ ἀνολογία καὶ ἡ συμπάθει· παραβλέπονται καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀνθρώπινα συναισθήματα καὶ μολοντοῦτο ὑπάρχει ἡ ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει ἡ ὁμόνοια ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη ἐκεῖνη τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος Γ. Μ. δὲν ἀποτολμᾷ νὰ μᾶς εὐχθῇ. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὁλίγοις τὰ περὶ τοῦτου, καὶ νὰ υποδείξωμεν συγχρόνως καὶ τὸν κοινωνικὸν σκοπὸν τοῦ ζεύγους μας : Καθὼς ὁρθῶς παρατηρεῖ ὁ Κυρ. Γ. Μ. ὁ Διογένης διεξελθὼν, ἂν οὐχὶ ὅλον τὸν τότε ἐγνωστὸν Κόσμον, τοῦλάχιστον ὅλην τὴν γειτονείαν του, μὲ τὸν σατυρικόν του Ἀλκὸν ἀνὰ χεῖρας, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὑρῇ ἓνα ἄνθρωπον καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν ὀρεξίν τοιοῦτου εὐρήματος, ἀλλ' ἐν ἀντὶ νὰ ὀνειρεύεται τὴν εὐρεσίν ἀνθρώπου τελείου καὶ ἀμέμπτου, (ζῶον ἀνυπάρχον καὶ φανταστικώτερον αὐτῆς τῆς Χιμαίρας) ἤθελε δοθῇ εἰς τὴν ἀνέυρεσιν τῶν ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων ὥστε διςπαρμένα εὐρίσκονται ἐφ' ὅλον τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ τὰ ῥίπτει εἰς μίαν Ἀποθήκην διχρημένην εἰς δύο, εἰς τὸ ἓν μέρος, τοῦτέστι ὅλας τὰς ἀρετάς καὶ εἰς τᾶλλον ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ἡ προσκειμένη αὕτη ἀντίθεσις καὶ σύγκρισις τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ κακόν, ἤθελεν ἴσως σχηματίζει κανένα ἄνθρωπον, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παραπλήσιον μὲ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ζητούμενον, στοχαζόμεθα δὲ ὅτι ὁ Κυνικός ἀναλογιζόμενος τὰς ἀδυναμίας τοῦ γένους μας, καὶ ἐνθυμούμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀντισθένης, εἶχε κάμει τὸν κηδεδηλονομισματοποιόν, καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐξώθη τῆς πατρίδος του καὶ δὲν εἶχε πλέον τοῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν, τότε καὶ τότε μόνον κατώκοισε τὸν πῖθον καὶ ἐδόθη εἰς ὅλας τὰς σκληραγωγίας τοῦ κυνισμοῦ, συλλογιζόμενος, λέγομεν ὅλα ταῦτα, ἤθελεν εὐχαριστηθῇ μὲ τὸ παραπλήσιον μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοίαντι μὲ τὸ φαντασιώδες τοῦ ἀρχαῖου πονη. Αἱ σκέψεις αὗται μᾶς πειθνάγκασαν νὰ ἐκθέσωμεν εἰς γάμον τὴν Ἀποθήκην τοῦ Διαβόλου μὲ τὸν Ἀλκὸν τοῦ Διογένους· κατὰ πόσον δὲ ἡ ἐκδοσις θ' ἀνταποκριθῇ μὲ τὴν πρόθεσίν μας, εἶνε ζήτημα τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν, πλήρεις θάρρους, ἀναθέτομεν εἰς τοὺς φιλομούσους μας συνδρομητάς.

— 0 —

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ Διαβολοδίκειον.

ΛΕΙΒΩΤΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κατ' αἰτήσιν τῆς Δεσποσύνης, Καλλιόπης, κατοικοῦ Ολύμπου καὶ θυγατρὸς τοῦ Κυρ. Διδ. Λιγδόχοιο καὶ τῆς Κυρίας Μνημοσύ-

ντες, κλητεύει τὸν Κυρ. Ἀριστοτέλην Βαλκωρίτην Λευκαδίον, ἵνα παρουσιασθῇ εἰς τοῦτο τὸ Ἀρχεῖον διὰ νὰ ἀποφασισθῇ νὰ ἐκ-
δ α ρ ῇ ζ ῶ ν, ὡς ἄλλος Μαρσύας ἢ νὰ τυπλωθῇ ὡς ἄλλος Θά-
μυρις, διότι χωρὶς νὰ ἦν ἐντολοδόχος ἢ ἐπιτετραμμένος τῆς
ἐνχοῦσης ἐβ ά π τ ι σ ε ν εἰς τὸ ὄ ν ο μ ά τ η ς, τὴν θυ-
γατέρα τῆς φαντασίας τοῦ « Κυρ ά φ ρ ο σ ύ ν η ν » ποί-
η μα Ἐ π ι κ ό ν· ἐνῶ δὲν εἶνε, καθὼς θέλει ἀποδειχθῇ διὰ
τῶν κάτωθεν μαρτύρων, οὔτε Ἀ πό λ ο γ ο ς.

Μὴ παρουσιαζόμενος ἐγκαίρως, δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν Μ ῶ μ ο ν ὡς
καταλληλότερον.

Ἀντίγραφον τῆς παρούσης θέλει ἐπιδοθῇ εἰς τὸν κλητευόμενον
καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐνδιαφερομένων.

Μ ά ρ τ υ ρ ε ς.

Ὁμηρος—Ἀριστοτέλης—Βυργίλιος—Στάτιος—Ὁράτιος—Ἀ-
ρίστος—Βολταῖρος—Βοκλῶ—Βογιάρδος—Τάσσο—Ὀσιανός—
Μιλτων—Δάντης—Κλόπστοκ—Βλαῖαρ—Φενελων—Γλόβερος—
Γούλικος—Κομόνς.

Ἡ ἐξεδόθη τῇ 1 Δεκεμβρίου 1859.

ΜΟΔΟΧ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

ΕΡΜΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Εὐαγγελίζου Ἰσραὴλ χάριν μεγάλην, αἰνεῖται Ὁ θ ρ ι α -
κ α ι ς Θεοῦ τὴν δόξαν· ὁ ἐπὶ τοσοῦτον καταδικαζόμενος Μεσσίας
σε· ὅσον οὐπω ὄψεται τὰς πρώτας τοῦ φωτὸς ἀκτῖνας ἐκ τῶν συδη-
ρῶν πιγκλίδων τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Σωφρονιστηρίου. — Γυνὴ πρὸ
δύο ἐτῶν δεσμίᾳ συνέλαβε, Κοτσιρίᾳ χαρίτι, τὸν προφήτην σας,
ἔχει δὲ ὁ Ἀντίχριστος αὐτὸς δι' Εὐαγγελιστὰς του τοὺς τέσσαρους
ἀποστόλους ἀντιπροσώπους μας, οἱ ἀπόστολοι πρέπει νὰ ᾤπι-
πωχοὶ τῷ πνεύματι!

— Κατ' αὐτὰς ἐλάβομεν ἐκ Βαβυλῶνος μέσον Ζακύνθου, ἀνώνυ-
μου ἀποστολὴν ἀνωνύμου ἐπιστολῆς πρὸς καταχώρισιν, τὸ μονα-
χικὸν τῆς τοῦ καὶ ἀλλόκοτον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς δημοσιογραφικῆς
ἐποχῆς· συμβάν μᾶς ἀνεκάλυψε, χωρὶς νὰ ὀ θ ῆ λ ο μ ε ν εἰ ς
τὸν τὸν ἄ λ ο σ ο ν καὶ ἐπομένως τὸν Ἀ λ χ ρ ο ν καὶ ἐπομένως
τὸν Κ. Λισκαρτον, πρὸς ὃν φιλικῶς παρατηροῦμεν οὐδὲν ἄξιον
ἐπὶ παντὶ εἰς τὸν Ἐγδότῃ τοῦ φωτοδόλου Λύχνου νὰ καύ-
νεται ὑπὸ τὴν χαμρεπτὴν σκιάν τῆς ἀνωνυμότητος. — Ὁπωδὴ-

ΕΡΜΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ποτε εἰς τὸν ἐπόμενόν μας ἀριθμὸν θέλομεν καταχωρίσει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς ἀπλὴν τῶν συνδρομητῶν μας διασκεδάσιν.

—ο—

TEATRO CEFALO.

Gli ultimi giorni di Suli.

Per non esser tacciati di spirito di partito, d' incompetenza, di malignità e d' altre siffatte graziosità, che gratuitamente da certuni della compagnia ci vengono ad' ogni istante elargite, ed ai quali converrebbe rispondere: « non ragioniam di loro, ma guarda e passa », non facciamo che tradurre ad litteram ciò che l' onorevole nostro confratello dell' « Epoca Nuova » giornale di Corfu, inserì nel suo 80. numero sulla compagnia Teatrale di Cefalonia, avendo egli avuto l' vantaggio d' assistere alle prime recite dell' opera in questione.

« Il Baritono Si, r F. Sutter, mentre canta a meraviglia, »
 » s' accende tanto nel atto che innalza il vessillo Greco e »
 » quando risponde ad Ali Bascià, che dimostra non solo ch' egli »
 » sia uno de' migliori, o per meglio dire, il migliore »
 » della compagnia, ma eziandio un vero figlio dell' Italia »
 » combattente per la sua libertà. — La prima donna fa la »
 » sua parte machinalmente. — Il Tenore una sola sera can- »
 » tò bene » Sin qui l' Epoca Nuova — a noi però cade in acconcio d' aggiungere che il S, r A. Ortolani eseguisce la parte d' Ali da vero artista, e non d' artista dei cavoli, come sconsideratamente sfuggì di bocca ad' una feminuccia)

Ὁ Ὑπεύθυνος ἑκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΡΒΑΤΙΩΤΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »